

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 112/05-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. júna 2005 predbežne prerokoval sťažnosť D. P., bytom Z., zastúpeného advokátkou JUDr. D. Š., B. B., vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 5 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. Tp 19/99 a pod sp. zn. 2 T 123/99 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. P. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júna 2005 doručená sťažnosť D. P., bytom Z. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. D. Š., B. B., vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 5 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. Tp 19/99 a pod sp. zn. 2 T 123/99.

Z podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v rámci trestného stíhania vedeného proti nemu pre trestné činy neoprávneného podnikania, vydierania a znásilnenia bol uznesením

okresného súdu sp. zn. Tp 19/99 z 12. marca 1999 vzatý do vyšetrovacej väzby. Okrem toho rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 123/99 z 10. januára 2003 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 To 56/03 zo 6. októbra 2004 bol sťažovateľ uznaný vinným za trestné činy neoprávneného podnikania, vydierania a znásilnenia, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov so zaradením do prvej nápravno-výchovnej skupiny. Rozsudok krajského súdu bol doručený 13. decembra 2004. Podľa názoru sťažovateľa právoplatné odsúdenie je nezákonné, lebo v skutočnosti sa trestných činov nedopustil. Rovnako ani vzatie do väzby, ku ktorému došlo viac ako osem mesiacov po tom, ako sa mal údajne dopustiť skutkov, za ktoré bol stíhaný, bolo v rozpore so zákonom. Sťažovateľ je toho názoru, že právoplatnými rozsudkami došlo k porušeniu čl. 49 ústavy a nedôvodným vzatím do väzby došlo k porušeniu čl. 17 ods. 5 ústavy.

Sťažovateľ požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil uvedené porušenia základných práv v konaní vo veci samej a v konaní o vzatí do väzby a zrušil právoplatný rozsudok i uznesenie o vzatí do väzby. Napokon sa domáha priznania náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 42 000 000 Sk, ako aj náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu, ktorým sú aj zbytočné prietahy v konaní pred všeobecnými súdmi, sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu treba sťažnosť považovať za oneskorene podanú.

Sťažnosť smeruje jednak voči rozsudku vo veci samej a jednak voči uzneseniu o vzatí sťažovateľa do väzby. Rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu sa stal právoplatným vyhlásením rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 To 56/03, teda 6. októbra 2004. K vydaniu uznesenia o vzatí sťažovateľa do väzby došlo ešte v roku 1999.

Vzhľadom na uvedené fakty nemôžu byť najmenšie pochybnosti o tom, že sťažnosť nebola podaná ústavnému súdu v zákonnej dvojmesačnej lehote, ale podstatne neskôr.

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z uvedeného dôvodu odmietol ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2005